Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 22. září 2016 [1]

**Spojené věci C-248/15 P, C-254/15 P a C-260/15 P**

**Maxcom Ltd (C-248/15 P),**
**Evropská komise (C-254/15 P),**
**Rada Evropské unie (C-260/15 P)**
**proti**

**City Cycle Industries**

„Kasační opravný prostředek — Obchodní politika — Dumping — Prováděcí nařízení (EU) č. 501/2013 — Dovoz jízdních kol zasílaných mimo jiné ze Srí Lanky — Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na uvedené dovozy — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Články 13 a 18 — Obcházení — Nedostatečná spolupráce některých výrobců/vývozců, jichž se týká šetření — Důkaz o obcházení — Soubor shodujících se nepřímých důkazů — Nedostatek odůvodnění — Předmětem tohoto stanoviska jsou tři kasační opravné prostředky, jimiž se“

1. Maxcom Ltd, Evropská komise a Rada Evropské unie domáhají, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. března 2015, City Cycle Industries v. Rada [2] (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Tribunál zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 501/2013 [3] (dále jen „sporné nařízení“) v rozsahu, v němž se týká společnosti City Cycle Industries (dále jen „City Cycle“), žalobkyně v řízení před Tribunálem.

2. Toto stanovisko předkládám současně se svým stanoviskem ve věcech C-247/15 P, Maxcom v. Chin Haur Indonesia, C-253/15, Komise v. Chin Haur Indonesia, a C-259/15 P, Rada v. Chin Haur Indonesia (dále jen „stanovisko ve věcech Chin Haur“), které se týkají tří kasačních opravných prostředků podaných týmiž navrhovatelkami proti rozsudku Tribunálu, jenž byl ve věci Chin Haur Indonesia v. Rada [4] vydán téhož dne jako napadený rozsudek a týká se téhož sporného nařízení. Otázky, které vyvstaly v těchto třech kasačních opravných prostředcích, jsou obdobné otázkám, jež vyvstaly v projednávaných věcech [5].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — T-413/13, EU:T:2015:164.

3 — Nařízení ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Srí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Srí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. 2013, L 153, s. 1).

4 — T-412/13, EU:T:2015:163.

5 — Pro zjednodušení budu v tomto stanovisku při různých příležitostech odkazovat na podrobnější analýzu provedenou ve stanovisku předneseném ve věcech Chin Haur.

3. V podstatě lze říci, že všechny výše uvedené věci představují pro Soudní dvůr příležitost k objasnění požadavků kladených na důkazy, jež musí předložit Komise a Rada (dále jen „orgány“), aby prokázaly existenci obcházení ve smyslu článku 13 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 (dále jen „základní nařízení“) [6] v situaci, kdy někteří výrobci/dovozci, jichž se týká šetření obcházení, odmítají spolupracovat.

## I – Právní rámec

4. Podrobný přehled právního rámce lze nalézt v bodech 5 až 10 mého stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur. Pro potřeby tohoto řízení pouze připomenu, že článek 13 základního nařízení umožňuje, aby orgány za určitých podmínek rozšířily antidumpingová cla, jež uložily na dovoz výrobku pocházejícího ze třetích zemí, i na dovoz obdobných výrobků pocházejících zejména z jiné třetí země, a to s cílem zabránit obcházení původně stanovených antidumpingových opatření.

5. Z definice pojmu „obcházení“, která je uvedena v čl. 13 odst. 1 třetí větě základního nařízení, vyplývá, že má-li být konstatována existence obcházení, musí být splněny čtyři podmínky: i) musí dojít ke změně obchodních toků mezi dotčenými třetími zeměmi a Unií, ii) tato změna musí být způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž kromě uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, iii) musí existovat důkazy o újmě a iv) musí existovat důkazy o dumpingu. V projednávaných věcech byl zpochybněn pouze druhý z těchto znaků zakládajících obcházení [7].

6. Dále je třeba uvést, že podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení může být výrobcům/vývozcům daného výrobku pocházejícího ze země, jíž se týká šetření obcházení, přiznáno individuální osvobození od uloženého antidumpingového cla, pokud podají ve stanovených lhůtách řádně odůvodněné žádosti o osvobození a – pokud k praktikám spojeným s obcházením dochází vně Unie – pokud splní dvě podmínky: zaprvé musí být schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobci, kteří podléhají opatřením, a zadruhé musí být konstatováno, že se nepodílejí na praktikách obcházení.

7. A konečně čl. 18 základního nařízení, který je nadepsán „Nedostatečná spolupráce“, stanoví v odstavci 1, že „[p]okud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve [stanovené] lhůtě […] nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů“, a v odstavci 6, že „[n]espolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval“.

6 — Nařízení ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, a oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 13. června 2012 (Úř. věst. 2012, L 237, s. 1).

7 — Existence ostatních tří znaků byla totiž v projednávané věci s konečnou platností konstatována v napadeném rozsudku a v těchto řízeních nebyla zpochybněna.

## II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné nařízení

8. Skutečnosti předcházející sporu byly podrobně vylíčeny v bodech 1 až 28 napadeného rozsudku, na který tímto odkazuji. Pro potřeby tohoto řízení pouze připomínám, že v roce 2012 zahájila Komise přijetím nařízení [8] šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 990/2011 [9] dovozem jízdních kol zasílaných mimo jiné ze Srí Lanky.

9. V rámci tohoto šetření podala City Cycle žádost o osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Komise provedla inspekci v budovách City Cycle na Srí Lance a její žádost o osvobození nakonec zamítla [10].

10. Dne 29. května 2013 přijala Rada sporné nařízení.

11. V bodech 35 až 42 odůvodnění tohoto nařízení Rada nejprve uvedla, že žádost o osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení předložilo šest srílanských společností, které představovaly 69 % celkového dovozu ze Srí Lanky do Unie během posuzovaného období. Jedna z těchto společností ukončila výrobu jízdních kol na Srí Lance a stáhla žádost o osvobození. Další dvě společnosti, mezi nimiž byla i City Cycle, nespolupracovaly dostatečně. K informacím poskytnutým těmito společnostmi proto nebylo přihlédnuto a zjištění o těchto společnostech vycházela v souladu s článkem 18 základního nařízení z dostupných údajů.

12. Rada posléze uvedla, že byly splněny všechny podmínky pro konstatování existence obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení [11].

13. Co se konkrétně týče praktik obcházení na Srí Lance, Rada nejprve přezkoumala existenci praktik překládky. V bodech 77 až 79 odůvodnění sporného nařízení je v této souvislosti uvedeno toto:

„(77) Vývoz původně spolupracujících šrílanských společností činil v posuzovaném období 69 % celkového šrílanského vývozu do Unie. U tří z šesti původně spolupracujících společností neodhalilo šetření žádné praktiky překládky. Ostatní vývozci nespolupracovali, jak vyplývá z 35. až 42. bodu odůvodnění.

(78) S ohledem na změnu obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení mezi Šrí Lankou a Unií potvrzenou závěrem v 58. bodě odůvodnění a na skutečnost, že někteří šrílanští výrobci/vývozci se nepřihlásili anebo nespolupracovali, lze proto učinit závěr, že vývoz prováděný těmito výrobci/vývozci je předmětem praktik překládky.

(79) Existence překládky výrobků čínského původu na Šrí Lance je tudíž potvrzena.“

14. Následně Rada uvedla, že existence montážních operací ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení nebyla na Srí Lance zjištěna [12].

8 — Nařízení Komise (EU) č. 875/2012 ze dne 25. září 2012 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. 2012, L 258, s. 21).

9 — Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 990/2011 ze dne 3. října 2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2012, L 261, s. 2). Co se týče odkazů na předchozí nařízení, viz body 2 až 6 napadeného rozsudku.

10 — V této souvislosti viz podrobněji body 8 až 18 napadeného rozsudku.

11 — Viz body 45 až 58 a dále body 77 až 79 odůvodnění sporného nařízení, jakož i body 92 (nedostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod kromě záměru vyhnout se platným antidumpingovým opatřením), 93 až 96 (maření vyrovnávacího účinku těchto opatření) a 107 až 110 (týkající se existence dumpingu ve srovnání s dříve stanovenou běžnou hodnotou) odůvodnění sporného nařízení.

12 — Viz body 80 až 82 odůvodnění sporného nařízení.

15. Za těchto okolností Rada zaprvé dospěla k závěru, že dochází k obcházení prostřednictvím překládky na Srí Lance, a rozšířila konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením č. 990/2011 na dovoz jízdních kol zasílaných ze Srí Lanky [13], a zadruhé odmítla udělit osvobození ve smyslu čl. 13 odst. 4 základního nařízení dvěma nespolupracujícím společnostem, mezi něž patřila i City Cycle [14].

## III – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16. Dne 9. srpna 2013 podala City Cycle žalobu k Tribunálu, jejímž prostřednictvím se domáhala zrušení čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení.

17. Dne 8. října 2013 vyhověl Tribunál návrhu City Cycle, aby věc projednal ve zrychleném řízení [15].

18. Usnesením ze dne 11. listopadu 2013 vyhověl předseda sedmého senátu Tribunálu návrhu Komise na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Rady. Komisi však nebylo povoleno předložit spis vedlejšího účastníka řízení [16]. Poté, co byla věc postoupena k projednání ve zrychleném řízení, podala Komise dne 25. června 2014 návrh, aby bylo přijato organizační procesní opatření, kterým jí bude povoleno předložit spis vedlejšího účastníka řízení [17]. Tribunál tento návrh zamítl.

19. Usnesením ze dne 16. července 2014 bylo povoleno společnosti Maxcom, aby vstoupila do řízení jako vedlejší účastník.

20. Na podporu své žaloby uvedla City Cycle pět žalobních důvodů. Konkrétně první důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Prostřednictvím první části tohoto důvodu zpochybnila City Cycle závěr Rady, z něhož vyplývá, že došlo ke změně obchodních toků. Prostřednictvím druhé části tohoto důvodu zpochybnila City Cycle konstatování, jež Rada uvedla zejména v bodě 78 sporného nařízení v souvislosti s prováděním překládky [18].

21. Komise na jednání zpochybnila přípustnost žaloby jakožto celku, když uvedla, že City Cycle není srílanským výrobcem/vývozcem, nýbrž pouze místním poskytovatelem, který jedná na účet čínského podniku.

22. Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl první část prvního důvodu, jakož i všechny ostatní důvody jako neopodstatněné. Druhé části prvního důvodu naopak vyhověl, zvláště pak její první výtce vycházející z nesprávného posouzení, jímž má být údajně stižen bod 78 odůvodnění sporného nařízení.

13 — Viz body 115 až 117 odůvodnění a čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení.

14 — Viz bod 126 odůvodnění a čl. 1 odst. 1 sporného nařízení.

15 — Viz článek 76a jednacího řádu Tribunálu platného v okamžiku, kdy před tímto soudem probíhalo dané řízení.

16 — Toto rozhodnutí bylo přijato na základě čl. 76a odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu Tribunálu platného v okamžiku, kdy před tímto soudem probíhalo dané řízení.

17 — Článek 76 odst. 2 druhý pododstavec jednacího řádu Tribunálu platného v okamžiku, kdy před tímto soudem probíhalo dané řízení, stanoví, že má-li být daná věc projednána ve zrychleném řízení, vedlejší účastník řízení může předložit spis vedlejšího účastníka řízení pouze, pokud mu to Tribunál povolí v rámci organizačních procesních opatření přijatých podle článku 64 zmíněného jednacího řádu. Z posledně jmenovaného ustanovení vycházel návrh podaný Komisí.

18 — Druhý důvod vycházel z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění. Týkal se konstatování Rady, z něhož vyplývalo, že City Cycle nedostatečně spolupracovala. Třetí důvod vycházel z porušení zásad obezřetnosti a řádné správy, jakož i z porušení čl. 18 odst. 4 základního nařízení a práv obhajoby, jež náleží City Cycle. Jeho cílem bylo prokázat, zaprvé že Rada zmíněnou společnost řádně neuvědomila o tom, že má v úmyslu zamítnout její žádost o osvobození, a zadruhé že jí nezpřístupnila celý spis. Čtvrtý důvod vycházel z porušení zásady rovného zacházení. Pátý důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení a týkal se konstatování Rady ohledně existence dumpingu.

23. V této souvislosti Tribunál nejprve v bodech 82 až 97 napadeného rozsudku analyzoval skutečnosti, které oznámila City Cycle během šetření. Na základě této analýzy dospěl Tribunál k závěru, že tyto skutečnosti neumožňují prokázat, že je City Cycle skutečně srílanským vývozcem, ani to, že splňuje kritéria uvedená v čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

24. Zadruhé, v bodě 98 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že Rada nicméně nepodložila žádným důkazem svůj výslovný závěr uvedený v bodě 78 sporného nařízení, podle něhož se City Cycle podílela na překládce.

25. Zatřetí, v bodě 99 napadeného rozsudku dospěl Tribunál k závěru, že sice nelze vyloučit, že kromě všech praktik, zpracovatelských postupů nebo prací, pro něž kromě uložení původního antidumpingového cla neexistovalo dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, ve smyslu čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení, se mohla City Cycle podílet i na překládce. Ovšem na základě skutečnosti, že zmíněná společnost nebyla schopna prokázat, že je skutečně srílanským vývozcem, ani to, že splňuje kritéria uvedená v čl. 13 odst. 2 základního nařízení, však podle mínění tohoto soudu nemohla Rada dospět automaticky k závěru, že docházelo k překládkám prováděným City Cycle, neboť takováto možnost nevyplývá ze základního nařízení ani z judikatury.

26. Tribunál proto konstatoval, že je třeba vyhovět první výtce vznesené ve druhé části prvního důvodu a není nutné zabývat se zbývajícími třemi výtkami, které vznesla City Cycle v téže části tohoto důvodu. V důsledku toho Tribunál zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení [19].

## IV – Návrhová žádání účastnic řízení

27. Maxcom, Komise a Rada prostřednictvím svých kasačních opravných prostředků navrhují, aby Soudní dvůr zamítl žalobu v prvním stupni a uložil City Cycle náhradu nákladů řízení. Komise a Rada podpůrně navrhují, aby byla věc vrácena Tribunálu k opětovnému přezkumu a Soudní dvůr rozhodl, že o nákladech řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.

28. City Cycle navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravné prostředky podané proti napadenému rozsudku v plném rozsahu zamítl a uložil Maxcom, Komisi a Radě náhradu nákladů řízení. Pro případ, že by Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil, City Cycle podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr rozhodl o žalobě, kterou podala v prvním stupni, vyhověl všem třem zbývajícím výtkám vzneseným ve druhé části prvního důvodu, kterou uplatnila před Tribunálem, a aby částečně zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení, v rozsahu, v němž tato ustanovení rozšiřují antidumpingové clo uložené na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na společnost City Cycle a v němž zamítají její žádost o osvobození.

## V – Analýza

29. Vůči napadenému rozsudku vznesla Maxcom dva důvody kasačního opravného prostředku, první z nich primárně a druhý podpůrně, Komise čtyři důvody a Rada dva. Důvody uplatněné ve všech třech kasačních opravných prostředcích se do značné míry překrývají a lze je v zásadě roztřídit do čtyř skupin.

19 — Viz body 100 a 185 napadeného rozsudku.

30. Zaprvé Komise uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl posoudit i bez návrhu nepřípustnost žaloby, kterou podala City Cycle [20]. Zadruhé Maxcom, Komise a Rada tvrdí, že se Tribunál několikrát dopustil nesprávného právního posouzení při použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení [21]. Zatřetí Komise a Rada poukazují na to, že napadený rozsudek je stižen nedostatkem odůvodnění a rozporným odůvodněním; Rada v téže souvislosti rovněž uvádí, že Tribunál zkreslil skutečnosti [22]. Začtvrté Komise tvrdí, že Tribunál porušil její procesní práva [23].

31. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku, který vznesla Komise a který vychází z porušení jejích procesních práv, se z věcného i právního hlediska shoduje s třetím důvodem, který výše uvedený orgán vznesl v řízení C-253/15 P, Komise v. Chin Haur Indonesia, k němuž přednáším stanovisko současně se stanoviskem v projednávaných věcech. Co se tedy týče přehledu argumentů uplatněných Komisí a důvodů, proč mám za to, že by tento důvod měl být zamítnut, odkazuji na body 102 až 111 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

## A – *K prvnímu důvodu vznesenému Komisí ve věci C-254/15 P, který vychází z nesprávného posouzení, jehož se měl Tribunál dopustit tím, že nepřezkoumal i bez návrhu přípustnost žaloby, kterou podala City Cycle*

### *1. Argumenty účastnic řízení*

32. Komise zpochybňuje analýzu uvedenou v bodech 42 až 44 napadeného rozsudku, v níž Tribunál zamítl námitku nepřípustnosti žaloby podané společností City Cycle, kterou Komise vznesla během jednání. Komise Tribunálu především vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že odmítl posoudit i bez návrhu nepřípustnost této žaloby.

33. Zaprvé je Komise toho názoru, že rozhodnutí Tribunálu nepřezkoumat přípustnost žaloby je v rozporu s judikaturou Soudního dvora, z níž vyplývá, že nepřípustnost musí být unijními soudy zkoumána i bez návrhu. Zadruhé skutečnost, že Komise mohla vznést námitku nepřípustnosti až během jednání, byla dána rozhodnutím Tribunálu nepovolit Komisi, aby předložila spis vedlejšího účastníka řízení. Zatřetí Komise tvrdí, že spis obsahoval dostatečné množství údajů umožňujících konstatovat, že existují nikoli pouhé domněnky, nýbrž zcela vážné pochybnosti týkající se přípustnosti žaloby podané společností City Cycle. Tribunál ostatně sám konstatoval, že City Cycle neprokázala, že je výrobcem nebo vývozcem jízdních kol.

34. City Cycle argumenty Komise zpochybňuje.

### *2. Posouzení*

35. V bodech 41 až 45 napadeného rozsudku Tribunál zamítl námitku nepřípustnosti, kterou Komise vznesla na jednání. Tribunál nejprve uvedl, že vzhledem k tomu, že Rada nevznesla námitku nepřípustnosti, v souladu s judikaturou nebyla Komise jakožto vedlejší účastnice řízení legitimována k tomu, aby takovouto námitku vznesla. Dále Tribunál konstatoval, že Komise během jednání, a to ve velmi pokročilém stadiu soudního řízení, poukazovala každopádně na pouhé domněnky a neposkytla žádné nové důkazy, jimiž by podpořila svou výtku vycházející z nepřípustnosti žaloby.

20 — První důvod kasačního opravného prostředku vznesený Komisí ve věci C-254/15 P.

21 — První a druhý důvod kasačního opravného prostředku vznesené společností Maxcom ve věci C-248/15 P, druhý důvod kasačního opravného prostředku vznesený Komisí ve věci C-254/15 P a první důvod kasačního opravného prostředku vznesený Radou ve věci C-260/15 P.

22 — Třetí důvod kasačního opravného prostředku vznesený Komisí ve věci C-254/15 P a druhý důvod kasačního opravného prostředku vznesený Radou ve věci C-260/15 P.

23 — Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vznesený Komisí ve věci C-254/15 P.

36. V této souvislosti je třeba uvést, že podle ustálené judikatury není vedlejší účastník řízení legitimován vznést námitku nepřípustnosti, která není obsažena v návrhových žádáních žalovaného [24], a že tedy unijní soud není povinen takovouto námitku přezkoumat.

37. Je nicméně pravda, že pokud je nepřípustnost žaloby na neplatnost důsledkem okolnosti, že žalobce není aktivně legitimován, představuje to nepominutelný důvod [25], který musí být uplatněn unijním soudem i bez návrhu [26].

38. V projednávané věci je třeba poukázat na to, že i když Komise uvádí opak, Tribunál skutečně přezkoumal přípustnost žaloby ve světle argumentů vznesených Komisí během jednání. V bodě 44 napadeného rozsudku dospěl Tribunál k závěru, že tyto argumenty, které se týkají vztahů mezi City Cycle a čínským podnikem, jež Komise zpochybnila, nebyly podloženy žádnými novými důkazy, na základě nichž by bylo možné zpochybnit přípustnost žaloby, kterou podala City Cycle.

39. Jak zdůrazňuje City Cycle, je v každém případě pravda, že se tato společnost účastnila dotčeného šetření obcházení, že je jmenovitě uvedena ve sporném nařízení jakožto vývozce jízdních kol pocházejících ze Srí Lanky do Unie, že sama odmítla výhodu spočívající ve spolupráci a že jí bylo prováděcím nařízením odmítnuto udělení osvobození. Za těchto okolností se domnívám, že nelze zpochybnit, že výše uvedená společnost je sporným nařízením bezprostředně a osobně dotčena [27].

40. S ohledem na výše uvedené tedy Komise nemůže tvrdit, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl námitku nepřípustnosti, kterou vznesla během jednání. Podle mého názoru to znamená, že první důvod kasačního opravného prostředku vznesený výše uvedeným orgánem ve věci C-254/15 P musí být zamítnut.

## B – *K důvodům kasačního opravného prostředku vycházejícím z nesprávného použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení*

### *1. Argumenty účastnic řízení*

41. Maxcom, Komise a Rada tvrdí, že úvahy obsažené v bodech 98 a 99 napadeného rozsudku, na základě nichž Tribunál zrušil sporné nařízení, jsou stiženy několika právními omyly týkajícími se použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

24 — Rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další (C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 67 a citovaná judikatura).

25 — Viz zejména rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise (C-298/00 P, EU:C:2004:240, bod 35), jakož i usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 24. března 2009, Cheminova a další v. Komise [C-60/08 P(R), nezveřejněné, EU:C:2009:181, bod 31].

26 — Viz rozsudek ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise (C-313/90, EU:C:1993:111, bod 23 a citovaná judikatura). V této souvislosti je třeba připomenout, že článek 150 jednacího řádu stanoví, že Soudní dvůr může kdykoli bez návrhu rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení. Jak mimoto vyplývá z ustálené judikatury, Soudní dvůr judikoval, že nepominutelné důvody je unijní soud povinen uplatnit i bez návrhu [viz zejména rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67), ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise (C-272/09 P, EU:C:2011:810), a ze dne 19. prosince 2013, Siemens v. Komise (C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:866, bod 321). V této souvislosti viz rovněž stanovisko přednesené generálním advokátem Y. Botem ve věci Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada (C-511/13 P, EU:C:2015:206, bod 56).

27 — V této souvislosti viz rozsudek ze dne 18. září 2014, Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 30 a citovaná judikatura). Pokud jde o přehled judikatury týkající se obecně aktivní legitimace ve vztahu k rozhodnutím přijatým v oblasti antidumpingových opatření, viz bod 92 a násl. stanoviska předneseného generálním advokátem Y. Botem ve věci Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada (C-511/13 P, EU:C:2015:206).

42. Co se nejprve týče Maxcom, tato společnost Tribunálu vytýká, že čl. 13 odst. 1 základního nařízení použil zjevně nesprávně, neboť rozhodl v tom smyslu, že k závěru, že se City Cycle podílí na překládce, nemohla Rada dospět na základě konstatování, že zmíněná společnost není skutečným srílanským výrobcem a že neprováděla montáže, které by překročily prahové hodnoty stanovené v čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení. Maxcom se proto domnívá, že by měl Soudní dvůr zrušit závěry Tribunálu, které se týkají druhé části prvního důvodu.

43. Maxcom zaprvé uvádí, že závěry uvedené v bodech 98 a 99 napadeného rozsudku vycházejí ze zcela mylného chápání čl. 13 odst. 1 základního nařízení, přičemž lze v podstatě říci, že zvýhodňují City Cycle za to, že v rámci šetření poskytla neúplné, rozporné a neověřitelné údaje. Ze znění výše uvedeného článku lze vyvodit závěr, že za takových okolností, jaké nastaly v projednávané věci, dochází k překládce, neboť City Cycle dovážela součástky čínského původu a vyvážela do Unie jízdní kola, aniž prokázala, že je výrobcem a že montáže, které provádí, překračují prahové hodnoty stanovené v čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení. Závěry Tribunálu nejsou ostatně v souladu ani s cílem základního nařízení, tj. chránit průmysl Unie před dumpingovým dovozem ze třetích zemí, ani s ustálenou judikaturou, z níž vyplývá, že unijní orgány mají v rámci antidumpingových šetření širokou diskreční pravomoc.

44. Zadruhé Maxcom poukazuje na to, že závěry uvedené v bodech 98 a 99 napadeného rozsudku jsou vyvráceny závěry Tribunálu, jež se týkají druhého důvodu žaloby podané společností City Cycle a v nichž Tribunál zaprvé uvedl, že údaje, které City Cycle poskytla, byly nedostatečné, a zadruhé zamítl výtku vycházející ze skutečnosti, že Rada porušila článek 18 základního nařízení, zásadu proporcionality a v souvislosti s konstatováním týkajícím se nedostatku spolupráce ze strany City Cycle také povinnost uvést odůvodnění.

45. Dále Komise a Rada tvrdí, že Tribunál vycházel v napadeném rozsudku z implicitního předpokladu, že čl. 13 odst. 1 základního nařízení požaduje, aby orgány prokázaly, že každý výrobce/vývozce v zemi, jíž se týká šetření, se podílí na překládce. Takový výklad je však nesprávný. Zaprvé je v rozporu s povinností posoudit podmínky uvedené v čl. 13 odst. 1 základního nařízení na úrovni země, a nikoliv na úrovni jednotlivých vývozců. Zadruhé vede k tomu, že se čl. 13 odst. 4 základního nařízení stal zcela bezpředmětným. Zatřetí zaměňuje pojem „obcházení“ za jeden z jeho projevů, jímž je překládka. Orgány však nejsou povinny prokázat konkrétně existenci jednotlivých praktik, jimiž se obcházení projevuje. Začtvrté Tribunál při posuzování jednotlivých důvodů uplatňoval protichůdné výklady pojmu „obcházení“.

46. Zatřetí Maxcom, Komise a Rada tvrdí, že zjištění Tribunálu v bodech 98 a 99 nepostačují z právního hlediska k tomu, aby bylo možné dospět k závěru, že došlo k porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení. I kdyby se totiž Rada dopustila nesprávného právního posouzení zjištěním, že se City Cycle podílela na překládce, jak je uvedeno v napadeném rozsudku, přesto by mohla právem na základě důkazů týkajících se srílanských výrobců/vývozců a změny obchodních toků dospět k závěru, že docházelo k překládce přes Srí Lanku. Zjištění Rady, že několik výrobců/vývozců, kteří na Srí Lance nespolupracovali, se podílelo na překládce, je totiž z právního hlediska platné i přesto, že v souvislosti s jednou z výše uvedených osob je považováno za nesprávné. Tribunál tím, že měl za to, že zjištění týkající se překládky prováděné jedním z výrobců vede k protiprávnosti celého souboru důkazů, z nichž vychází závěr týkající se existence překládky na úrovni celé země, zkreslil smysl bodu 78 odůvodnění sporného nařízení a porušil čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

47. City Cycle zpochybňuje argumenty, jež vznesly Maxcom, Komise a Rada.

## *2. Posouzení*

### *a) Nástin zásad vyplývajících z judikatury v souvislosti s unijní právní úpravou v oblasti obcházení*

48. Odkazuji tímto na podrobný rozbor unijní právní úpravy v oblasti obcházení provedený ve světle judikatury Soudního dvora, který je obsažen v bodech 42 až 54 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur. Pro účely tohoto řízení pouze připomínám, že zaprvé z judikatury vyplývá, že důkazní břemeno ohledně existence obcházení a konkrétněji ohledně všech čtyř jeho znaků, které jsou uvedeny v čl. 13 odst. 1 třetí větě základního nařízení a zmíněny v bodě 5 tohoto stanoviska, nesou orgány [28].

49. Zadruhé ve výše uvedeném stanovisku jsem uvedl, že z logiky a systematiky unijní právní úpravy v oblasti obcházení vyplývá, že analýza směřující k ověření toho, zda byly splněny všechny čtyři podmínky stanovené v čl. 13 odst. 1 základního nařízení, má prokázat existenci obcházení antidumpingových cel *na úrovni země*, jíž se týká šetření obcházení. Naproti tomu v rámci analýzy provedené podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení se zohlední konkrétní situace *jednotlivých výrobců/vývozců* [29].

50. V témže stanovisku jsem uvedl, že z rozsudků Simon, Evers & Co. [30] a APEX [31] vyplývá, že v případě nedostatečné spolupráce všech stran, jichž se týká šetření obcházení, je úroveň důkazů o obcházení požadovaných po orgánech výrazně mírnější. Takovéto zmírnění Soudní dvůr připustil s ohledem na to, že podle čl. 18 odst. 1 a 6 základního nařízení mohou dokonce i konečná zjištění vycházet z dostupných údajů a s účastníkem řízení, který nespolupracuje vůbec nebo jen částečně, může být zacházeno způsobem, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby spolupracoval. V takovýchto případech jsou tak unijní orgány oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů umožňujících dospět k závěru, že existuje obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení [32].

51. V týchž rozsudcích však Soudní dvůr rovněž upřesnil, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu zavést právní domněnku umožňující z nedostatečné spolupráce zúčastněných či dotčených stran přímo vyvodit existenci obcházení, a sejmout tak z unijních orgánů veškeré důkazní břemeno [33].

52. V bodě 69 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur jsem měl rovněž za to, že důvod vedoucí k výkladu, který Soudní dvůr uplatnil v rozsudcích Simon, Evers & Co. a APEX v souvislosti s úplným odepřením spolupráce, tedy požadavek neohrozit účinnost obchodních ochranných opatření v Unii [34], je zcela platný i v případě, kdy zúčastněné podniky, které nespolupracovaly při šetření, zaujímají většinový podíl na dovozu dotčeného výrobku do Unie.

28 — Viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35), a bod 45 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

29 — Viz body 46 až 48 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

30 — Rozsudek ze dne 4. září 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

31 — Rozsudek ze dne 17. prosince 2015 (C-371/14, EU:C:2015:828).

32 — Viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, body 30 až 37), a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, body 62 až 69); viz body 49, 50 a 52 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

33 — Viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36), a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 68); viz bod 51 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

34 — Viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37), a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 69).

53. Výše uvedenou judikaturu lze tedy podle mého názoru uplatnit i v takovém případě, o jaký se jedná v projednávané věci, kdy výrobci/vývozci, kteří skutečně spolupracovali při šetření obcházení, představují jen 25 % celkového dovozu dotčeného výrobku ze Srí Lanky do Unie [35]. Domnívám se tedy, že v případech, kdy je míra odepření spolupráce natolik vysoká, jsou orgány oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů, aby mohly právně dostačujícím způsobem prokázat existenci zakládacích znaků obcházení a konkrétněji konstatovat, že změna obchodních toků byla způsobena obcházením [36].

### *b) K porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení*

54. V projednávaném případě Tribunál v napadeném rozsudku vyhověl druhé části prvního žalobního důvodu společnosti City Cycle, který vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Přestože v relevantních bodech napadeného rozsudku Tribunál výslovně neupřesnil, která ustanovení podle jeho názoru Rada ve sporném nařízení porušila, je zřejmé, že při zrušení tohoto nařízení vycházel z porušení těchto ustanovení.

55. Konkrétně v bodě 98 daného rozsudku Tribunál konstatoval, že Rada neměla žádný nepřímý důkaz, který by umožňoval dospět v bodě 78 odůvodnění sporného nařízení k výslovnému závěru, že se City Cycle podílela na překládce.

56. Jak vyplývá z bodu 13 tohoto stanoviska, v bodě 78 odůvodnění sporného nařízení dospěla Rada k závěru, že vývoz prováděný výrobci/vývozci, kteří nespolupracovali při šetření, *je předmětem* praktik překládky, přičemž vycházela ze dvou skutečností, a sice ze zjištění existence změny obchodních toků mezi Srí Lankou a Unií a ze „skutečnost[i], že někteří srílanští výrobci/vývozci se nepřihlásili anebo nespolupracovali“. Pouze na základě konstatování uvedeného v bodě 78 sporného nařízení dospěla Rada v bodě 79 odůvodnění téhož nařízení k závěru, že „[e]xistence překládky výrobků čínského původu na Srí Lance je tudíž potvrzena“.

57. V souvislosti s výkladem výše uvedených bodů 78 a 79 odůvodnění bych rád uvedl dvě úvahy.

58. Zaprvé je nutné konstatovat, že i když v případě Indonésie – země dotčené ve věcech Chin Haur – postupovala Rada v témže nařízení odlišným způsobem, v souvislosti se Srí Lankou se při učinění závěru, že na úrovni země existují praktiky překládky ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení, neřídila konstatováním týkajícím se jednotlivých výrobců [37].

59. Bod 78 odůvodnění sporného nařízení totiž neobsahuje žádné výslovné konstatování, jako je konstatování uvedené v bodě 62 odůvodnění téhož nařízení, podle kterého Rada dospěla na základě individuální analýzy k závěru, že se konkrétní společnost podílela na praktikách obcházení prostřednictvím překládky [38]. Zmíněný bod 78 odůvodnění pouze takové operace *přičítá* nespolupracujícím podnikům a jejich existenci vyvozuje ze dvou skutečností uvedených v bodě 56 tohoto stanoviska: zaprvé z konstatování týkajícího se změny obchodních toků a zadruhé ze skutečnosti, že většina srílanských výrobců/vývozců nespolupracovala.

35 — Tento údaj nevyplývá ze sporného nařízení, ale byl poskytnut Komisí během jednání.

36 — Viz bod 69 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

37 — Viz bod 49 tohoto stanoviska.

38 — Viz body 62 a 64 odůvodnění sporného nařízení, jakož i body 56, 57 a 75 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

60. Zadruhé je však nutno konstatovat, že obě tyto skutečnosti, na nichž Rada založila svůj závěr, neumožňují jednotlivě ani společně dospět k závěru, že se konkrétní hospodářský subjekt podílel na praktikách obcházení, konkrétně na překládce, ani k závěru, že takovéto praktiky existují na úrovni země. Rada tedy nemohla výlučně na základě těchto dvou skutečností tvrdit, že byla splněna druhá podmínka existence obcházení – to jest, že změna obchodních toků byla způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž kromě uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod [39].

61. První z těchto dvou skutečností, tj. existence změny obchodních toků, není totiž ničím jiným než první podmínkou existence obcházení. Nemůže být tedy jako taková považována za nepřímý důkaz splnění druhé z těchto podmínek, neboť orgány jsou naopak povinny prokázat, že byly splněny všechny podmínky existence obcházení [40].

62. Co se týče druhé z výše uvedených skutečností, tj. nedostatečné spolupráce ze strany výrobců/vývozců představujících 75 % vývozu do Unie, z judikatury uvedené v bodě 51 tohoto stanoviska vyplývá, že pokud neexistuje žádná další skutečnost, kvůli nedostatečné spolupráci jako takové nelze předpokládat existenci obcházení. Není tedy přípustné, aby pouhá okolnost, že určitá – byť většinová – část zúčastněných výrobců/vývozců nespolupracovala, vedla Radu k přímému závěru, že se dotyční podíleli na praktikách obcházení.

63. Jak vyplývá z bodů 50, 52 a 53 tohoto stanoviska, je pravda, že v takovém případě, o jaký jde v projednávané věci, kdy zúčastněné subjekty, které nespolupracovaly při šetření, představují většinový podíl vývozu dotčeného výrobku do Unie, je důkazní břemeno, jež nesou orgány ohledně obcházení, výrazně zmírněno. Avšak i když za takovýchto okolností není nutné, aby orgány prokázaly existenci konkrétních praktik obcházení, musí mít k dispozici přinejmenším určité poznatky naznačující existenci takovýchto praktik [41].

64. V projednávané věci však ze sporného nařízení ani ze spisu nevyplývá, že by orgány kromě dvou skutečností uvedených v bodě 78 odůvodnění sporného nařízení (změna obchodních toků a nedostatečná spolupráce) měly k dispozici další poznatky ukazující na existenci praktik obcházení, zvláště pak praktik překládky. V odpovědi na otázku, kterou položil Soudní dvůr během jednání, Komise naopak výslovně potvrdila, že při konstatování existence praktik obcházení na úrovni Srí Lanky vycházely orgány pouze ze dvou výše uvedených skutečností.

65. Mám tedy za to, že za takovýchto okolností nemohou Maxcom, Komise a Rada Tribunálu platně vytýkat, že se dopustil pochybení, když dospěl k závěru, že Rada porušila čl. 13 odst. 1 základního nařízení, a z tohoto důvodu sporné nařízení zrušil.

66. Tento závěr není jednotlivými argumenty, které byly uvedeny v kasačních opravných prostředcích, zpochybněn.

67. Zaprvé Maxcom tvrdí, že za takových podmínek, jako jsou podmínky dotčené v projednávané věci, lze dospět k závěru, že se City Cycle podílela na překládce. Jak jsem však již v této souvislosti uvedl v bodech 58 a 59 tohoto stanoviska, i když v případě Indonésie postupovala Rada odlišným způsobem, v souvislosti se Srí Lankou se Rada při učinění závěru, že na úrovni země existují praktiky překládky ve smyslu čl. 13 odst. 1 třetí věty základního nařízení (konkrétně překládka na Srí Lance), neřídila konstatováním týkajícím se jednotlivých výrobců/vývozců (konkrétně City Cycle). Existenci takovýchto praktik Rada vyvodila z pouhých dvou skutečností uvedených v bodech 56 a 59 tohoto stanoviska, které, jak již bylo zmíněno, neumožňují samy o sobě odůvodnit takový závěr. Z toho plyne, že i za

39 — V tomto ohledu viz také analýza uvedená v bodě 87 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

40 — Viz bod 48 tohoto stanoviska a odkazy v poznámce pod čarou 28.

41 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 53), a podrobněji body 70 a 71 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

předpokladu, že by na základě skutečností uvedených ve spise bylo teoreticky možné dospět k závěru, že se City Cycle podílela na překládce, Rada se při učinění závěru, že jsou na úrovni země prováděny praktiky překládky, takovýmto konstatováním neřídila. Vzhledem k tomu, že závěr Rady není podložen dostatečnými důkazy, nelze za takovýchto okolností vytýkat Tribunálu jeho zjištění, že uvedený orgán porušil čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

68. Maxcom dále uplatňuje argumenty, které se týkají údajných rozporů v napadeném rozsudku [42]. V této souvislosti je však třeba uvést, že okolnost, že údaje, které City Cycle poskytla během šetření, byly nedostatečné a nebyl z nich patrný duch opravdové spolupráce, takže Tribunál potvrdil to, že Rada zamítla žádost o osvobození, kterou podala City Cycle na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení, není v rozporu s konstatováním učiněným v bodech 60 až 65 tohoto stanoviska, podle kterého se Tribunál nedopustil pochybení, když dospěl k závěru, že Rada porušila čl. 13 odst. 1 základního nařízení [43].

69. Co se zadruhé týče argumentů Komise a Rady shrnutých v bodě 45 tohoto stanoviska, k jejich zamítnutí postačí uvést pouze to, že vycházejí z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, a tudíž z mylného předpokladu. V žádném z bodů tohoto rozsudku neměl totiž Tribunál za to, že by orgány musely jasně prokázat, že se každý jednotlivý výrobce/vývozce podílí na překládce.

70. Co se zatřetí týče výtek shrnutých v bodě 46 tohoto stanoviska, jež poukazují na to, že závěry Tribunálu vedoucí ke zrušení sporného nařízení jsou nedostatečné, z úvah uvedených v bodech 60 až 65 tohoto stanoviska vyplývá, že tyto výtky musí být zamítnuty.

71. Ve světle výše uvedených úvah se domnívám, že důvody kasačního opravného prostředku, které vznesly Maxcom, Komise a Rada a které vycházejí z toho, že Tribunál údajně nesprávně použil čl. 13 odst. 1 základního nařízení, musí být zamítnuty.

## C – *K důvodům kasačního opravného prostředku vycházejícím z nedostatečného odůvodnění, rozporného odůvodnění a zkreslení skutkového stavu*

### *1. Argumenty účastnic řízení*

72. Komise ve svém třetím a Rada ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku zpochybňují odůvodnění napadeného rozsudku. Rada se rovněž dovolává zkreslení skutkového stavu.

73. Orgány na prvním místě uvádějí, že v napadeném rozsudku není vysvětleno, jakým způsobem Rada porušila čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Zaprvé napadený rozsudek neuvádí, zda se Rada dopustila pouze nesprávného posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení. Zadruhé Tribunál nevysvětluje, proč důkazy, které mu byly předloženy, včetně dostupných údajů, neumožňují dospět k závěru, že se City Cycle podílela na překládce.

74. Na druhém místě se Komise domnívá, že odůvodnění napadeného rozsudku je rozporné. V této souvislosti daný orgán uvádí, že z bodu 97 napadeného rozsudku vyplývá, že důkazy předložené společností City Cycle neumožňují prokázat, že tato společnost byla skutečně srílanským vývozcem nebo že splňovala kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Komise se v této souvislosti táže, jak je možné, že i když tyto důkazy prokazují, že se City Cycle podílí na obcházení prostřednictvím praktik montáží, nemohou prokázat, že se zmíněná společnost podílí rovněž na překládce.

42 — Viz bod 44 tohoto stanoviska.

43 — Pokud jde o vztahy mezi odstavci 1 a 4 článku 13 základního nařízení, viz bod 49 tohoto stanoviska. Viz rovněž bod 48 a poznámka pod čarou 36 stanoviska předneseného ve věcech Chin Haur.

75. Rada podpůrně uvádí, že Tribunál zkreslil zjištěný skutkový stav. Zaprvé vzhledem k tomu, že překládka byla řádně prokázána na úrovni země a že žádost o osvobození podaná společností City Cycle byla nepodložená, Rada zastává názor, že z daných skutečností mohl Tribunál vyvodit pouze jediný závěr, a sice že se City Cycle podílela na překládce. Učiněním odlišného závěru Tribunál zkreslil skutkový stav. Zadruhé, toto zkreslení je patrné i ze závěrů napadeného rozsudku, které se týkají žádosti o osvobození podané společností City Cycle a vylučují, že zmíněná společnost splnila podmínky, které musí být splněny, aby mohl být na základě montáže v zemi, jíž se týká šetření, přiznán určitým výrobkům místní původ.

### *2. Posouzení*

76. Pokud jde na prvním místě o důvody kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatku odůvodnění, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj soudní přezkum. Povinnost uvést odůvodnění, kterou má Tribunál na základě článku 36 a čl. 53 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, je splněna, pokud – byť implicitně – přijaté odůvodnění umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a Soudnímu dvoru umožní disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby vykonal svůj přezkum [44].

77. Z bodů 54 a 55 tohoto stanoviska přitom vyplývá, že i když Tribunál v napadeném rozsudku podrobně nerozvedl úvahy, které jej vedly k závěru o částečném zrušení sporného nařízení v rozsahu, v němž se týká City Cycle, tyto úvahy lze zcela jednoznačně vyvodit ze zmíněného rozsudku, takže Soudní dvůr může vykonat svůj soudní přezkum. Domnívám se tedy, že z tohoto hlediska nelze považovat napadený rozsudek za nedostatečně odůvodněný.

78. Co se týče dalších důvodů kasačního opravného prostředku, zaprvé důvod vycházející z toho, že napadený rozsudek je nedostatečně odůvodněn, neboť nevysvětluje, zda se Rada dopustila pouze nesprávného posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení, nemůže dle mého názoru obstát. I když je totiž zajisté žádoucí, aby Tribunál ve svých rozsudcích uváděl kritérium soudního přezkumu, které uplatňuje, nelze rozsudek považovat za nedostatečně odůvodněný pouze proto, že v něm Tribunál kritérium soudního přezkumu, které uplatnil, výslovně neuvádí. Vzhledem k tomu, že orgány meritorně nezpochybnily uplatnění nesprávného kritéria soudního přezkumu, ale omezily se ve svých důvodech pouze na nedostatek odůvodnění [45], otázka správnosti kritéria, které bylo konkrétně uplatněno v napadeném rozsudku, není předmětem projednávaných kasačních opravných prostředků.

44 — V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 10. dubna 2014, Areva a další v. Komise (C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 54 a 55).

45 — Komise v rámci svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku, který vychází z nesprávného použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení, nejprve prohlásila, že napadený rozsudek není dostatečně odůvodněn, pokud jde o důvody, z nichž sporné nařízení porušilo zmíněné ustanovení, a poté okolnost, že „napadený rozsudek neuvádí dokonce ani standard soudního přezkumu a zejména neupřesňuje, zda se Rada dopustila pouze nesprávného posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení“, kvalifikuje jako nesprávné právní posouzení. Komise nicméně v této souvislosti neuvádí žádné argumenty týkající se tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, nýbrž „pro účely podrobnější analýzy“ pouze výslovně odkazuje na svůj druhý důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatku odůvodnění. Je přitom nutno konstatovat, že skutečnost, že je neexistence zmínky o kritériu soudního přezkumu, jež Tribunál uplatnil, kvalifikována jako nesprávné právní posouzení, aniž je tato kvalifikace podložena jakýmkoli argumentem či úvahou mimo obecný odkaz na důvod vycházející z nedostatku odůvodnění, nelze vykládat jako autonomní důvod vycházející z toho, že Tribunál překročil meze požadovaného soudního přezkumu, čímž porušil posuzovací pravomoc, kterou orgánům přiznává judikatura [rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 29 a citovaná judikatura]. Za těchto podmínek se tento důvod kasačního opravného prostředku uplatněný Komisí v podstatě shoduje s důvodem kasačního opravného prostředku vycházejícím z nedostatku odůvodnění, jenž byl zkoumán v tomto bodě. V tomto ohledu připomínám, že podle čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora je věcí navrhovatelů podávajících kasační opravný prostředek, aby dostatečně vysvětlili argumenty, které uplatňují na podporu svých kasačních opravných prostředků.

79. Co se zadruhé týče důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z toho, že Tribunál nevysvětlil, proč důkazy, které mu byly předloženy, včetně dostupných údajů, neumožňují dospět k závěru, že se City Cycle podílela na překládce, ani tento důvod nemůže obstát. Z judikatury totiž vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby od Tribunálu požadoval odůvodnění každého svého výběru, pokud na podporu svého rozhodnutí použije určitý důkaz, kdežto jiný nikoli. Kdyby bylo rozhodnuto jinak, znamenalo by to, že by Soudní dvůr nahrazoval posouzení těchto důkazů provedené Tribunálem vlastním posouzením, k čemuž nemá pravomoc [46].

80. Pokud jde na druhém místě o důvod kasačního opravného prostředku vycházející z rozporného odůvodnění, mám za to, že se opírá o nesprávný výklad napadeného rozsudku. V bodě 97 napadeného rozsudku totiž Tribunál neuvedl, že z důkazů předložených společností Chin Haur vyplývalo, že se tato společnost podílela na obcházení prostřednictvím montáží.

81. Co se na třetím místě týče důvodů kasačního opravného prostředku uplatněných Radou, které vychází ze zkreslení skutkového stavu, je nutné připomenout, že podle ustálené judikatury musí být takové zkreslení zjevné z písemností ve spisu, aniž je nutné provést nové hodnocení skutkového stavu a důkazů [47].

82. Veškeré argumenty vznesené Radou vycházejí z předpokladu, že byla prokázána existence překládky na úrovni země ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Z bodů 60 až 65 tohoto stanoviska nicméně vyplývá, že Tribunál podle mého mínění správně rozhodl, že zmíněná existence překládky prokázána nebyla. Znamená to, že předpoklad, na němž je založen důvod kasačního opravného prostředku vznesený Radou, je chybný. Z toho plyne, že přestože Rada tvrdí opak, Tribunál se zkreslení skutkového stavu nedopustil.

83. Z výše uvedeného podle mého názoru vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku vznesený Komisí ve věci C-254/15 P a druhý důvod kasačního opravného prostředku vznesený Radou ve věci C-260/15 P musí být zamítnuty.

84. Za těchto okolností se domnívám, že kasační opravné prostředky, jež podaly Maxcom, Komise a Rada, musí být v plném rozsahu zamítnuty.

## VI – K nákladům řízení

85. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 daného jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

86. Pokud Soudní dvůr souhlasí s mým posouzením tří spojených kasačních opravných prostředků, Maxcom, Komise a Rada neměly ve věci úspěch. Vzhledem k tomu, že City Cycle požadovala, aby Maxcom, Komisi a Radě byla uložena náhrada nákladů řízení, navrhuji, aby jim Soudní dvůr uložil náhradu nákladů vynaložených společností City Cycle v řízení v prvním stupni i v řízení o těchto kasačních opravných prostředcích.

46 — Viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 161).

47 — Viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Photo USA Electronic Graphic v. Rada (C-31/15 P, EU:C:2016:390, bod 52 a citovaná judikatura).

## VII – Závěry

87. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Kasační opravné prostředky se zamítají.

2) Společnosti Maxcom Ltd, Evropské komisi a Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů vynaložených společností City Cycle Industries v řízení v prvním stupni i v tomto řízení.“